

Dosar nr. /2008

ROMÂNIA

TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 2869

Ședința publică din 12 Decembrie 2008

Completul compus din:
PREȘEDINTE
Grefier

S-a luat în examinare, în rejudecare, pronunțarea sentinței în acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamanta SC SA, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi se constată lipsa părților.
Fără citarea părților.

Se constată depeș la dosar din partea reclamantei, copia extrasului buletinului de informare legislativă nr.2/2002.

Se constată că judecarea cauzei în fond a avut loc în ședința publică din data de 25 noiembrie 2008, mersul dezbaterilor și susținerile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință.

Instanța, în baza actelor existente la dosar, reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA
Deliberând constată:

Prin Decizia civilă nr.204/R/06.03.2008 a Curții de Apel Târgu Mureș s-a dispus casarea Sentinței civile nr.3025/06.12.2007 a Tribunalului Harghita, cauza fiind trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe.

Ca urmare, s-a înregistrat pe rolul acestei instanțe sub nr. 2008 acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.A., cu sediul ales la Soc.Civ.de Avocați, din municipiul Brașov, județul Brașov, în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în Miercurea Ciuc, str.Revoluției din Decembrie, nr.20, județul Harghita și AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR, reprezentată prin DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE BRAȘOV, cu sediul în Brașov, str. Stadionului, nr.15, județul Brașov, prin care se solicită:

Anularea în tot a Deciziei nr.1/32 2006, și în consecință anularea procesului verbal de control nr 2005 ca nelegal și netemeinic, și exonerarea reclamantei de la plata sumei de ROL, reprezentând ROL taxe vamale, ROL dobânzi la taxe vamale, ROL dobânzi la taxa pe valoare adăugată, ROL penalități de întârziere la taxe vamale și ROL penalități de întârziere la TVA;

Suspendarea executării deciziei și a procesului verbal până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, conform art.15 din Legea nr.554/2004, având în vedere cuantumul sumei constatată prin titlul executor, care dacă ar fi executată silit i-ar crea reclamantei un blocaj financiar greu de înlăturat, punându-i în pericol continuarea activității.

În motivarea acțiunii se arată că, în urma controlului efectuat de către Direcția Regională Vamală Brașov la data de .04.2005, .05.2006 și .05.2005 asupra operațiunilor de import pentru care SC SA a solicitat și a beneficiat de facilități vamale în baza Legii nr.133/1999 a fost încheiat procesul verbal nr. 2005 prin care s-a concluzionat că facilitățile solicitate de agentul economic nu au fost legal acordate pentru perioada 05.05.2000-30.12.2000, astfel încât s-a apreciat că acesta datorează sumele de ROL taxe vamale și ROL dobânzi și penalități de întârziere aferente TVA.

Pentru a conchide în acest mod, organul constatator a reținut că în perioada controlată au fost identificate trei declarații vamale de import definitiv în facilități vamale și fiscale în baza Legii nr.133/1999, prin care au fost importate mașini și instalații încadrate la cap.84 din Tariful vamal de import al României, după cum urmează:

- cu DVI .2000 au fost importate 1 buc. mașină pentru curățat sticle tip Rinzer ABT, 1 buc. mașină de umplut tip O&H, 1 buc. mașină de etichetare sticle tip Kronos, 1 buc. mașină de gazeificare tip Komi, 1 buc. mașină de împachetat tip MPZS și o bandă transportoare, în baza facturii externe nr. /2000 din 2000 în valoare totală de USD, emisă de către KFT Ungaria;

- cu DVI 2000 a fost importată 1 buc. mașină prin suflare în baza facturii externe nr. /2000 din .2000 în valoare totală de USD, emisă de către KFT Ungaria;

- cu DVI .2000 a fost importată o mașină de formare prin suflare PET în baza facturilor externe nr.)/14 și ! din 2000 în valoare totală de DM, emisă de către Gmbh Austria.

Aceste bunuri au fost importate în baza declarațiilor pe propria răspundere a reprezentantului agentului economic, declarații semnate de către director general.

Verificându-se condițiile de acordare și derulare a regimului vamal, s-a constatat că importatorul mărfurilor a solicitat și a beneficiat de prev. Legii nr.133/1999, în sensul art.4 din Legea nr.133/1999, cu completările aduse de OUG nr.297/2000, respectiv Legea nr.415/2001.

S-a mai reținut că în data de .2001 Biroul Vamal M.Ciuc, în baza cererii agentului economic verificat nr. .2001 prin care se solicită recalcularea în vederea schimbării destinației, a întocmit Actul constatator nr. .2001 pentru recalcularea datoriei vamale aferente mașinii de formare prin suflare importată cu DVI 2000 (suma totală de lei din care lei taxe vamale, lei comision vamal și lei TVA).

În data de .2002 Biroul Vamal M.Ciuc, în baza cererii agentului economic verificat nr. .2002 prin care se solicită recalcularea în vederea schimbării destinației, a întocmit Actul constatator nr. 2002 pentru recalcularea datoriei vamale aferente mașinii de formare prin suflare PET importată cu DVI .2000 (suma totală de lei reprezentând TVA).

În data de .2005 Biroul Vamal M.Ciuc, în baza cererii agentului economic verificat nr. .2005 prin care se solicită recalcularea în vederea schimbării destinației, a întocmit Actul constatator nr. 2005 pentru

recalcularea datoriei vamale aferente mașinilor și instalațiilor importate cu DVI
.2000 (suma totală de lei reprezentând TVA).

Față de această situație, s-a procedat la verificarea proceselor verbale de recepție a mijloacelor fixe și fișei mijloacelor fixe și a înregistrărilor contabile a societății, constatându-se că toate bunurile au fost recepționate fizic, conform proceselor verbale de recepție a mijloacelor fixe și fișei mijloacelor fixe și a documentelor vamale, la valoarea de intrare a bunurilor, că toate bunurile au fost înregistrate în contabilitate la valoarea de intrare, suma materializată și în balanțele de verificare și că pentru toate aceste bunuri s-a calculat amortizare.

Cu privire la facilitățile vamale și fiscale acordate, organul de control a constatat că scutirea era neaplicabilă pentru perioada 05.05.2000-30.12.2000, motivat de împrejurarea că Legea nr.133/1999 a fost abrogată odată cu intrarea în vigoare a Legii nr.346/14.07.2004 privind stimularea înființării și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, iar art.22 din Legea nr.133/1999 a fost abrogat în mod expres prin disp. art.37 din OUG nr.17/2000, abrogare care a rămas definitivă, așa cum de altfel se dispune și de art.60 alin.3 din Legea nr.24/2000, consecința fiind că nu mai are consecință juridică repunerea în aplicare a acesteia. Pe de altă parte, abia prin OUG nr.297/30.12.2000 au fost reintroduse din nou facilitățile vamale prevăzute de Legea nr.133/1999, pentru mașinile și utilajele importate.

Împotriva actului de control susmenționat a formulat contestație în conformitate cu dispozițiile art.174 și urm. din OG nr.92/2003, care a fost înaintată spre soluționare la DGFP Harghita.

Reclamanta apreciază că a intervenit prescripția extinctivă în ceea ce privește sumele reprezentând debite la bugetul de stat, respectiv dreptul de a cere plata acestor debite s-a stins prin neexercitarea lui în termenul prevăzut de lege.

Potrivit art.187 Codul vamal, în vigoare atât la data importului cât și la data întocmirii procesului verbal pretins titlu executoriu „Termenul de prescripție a dreptului de a cere plata taxelor vamale este de 5 ani și curge de la data acceptării și înregistrării declarației vamale de import.

(2) Termenele prevăzute în prezentul cod și în alte reglementări vamale se calculează potrivit normelor prevăzute în Codul de procedură civilă”.

Față de actele depuse la dosar se poate constata că acest termen a fost depășit pentru toate declarațiile vamale avute în vedere de autoritatea vamală.

Reclamanta mai arată că potrivit dispozițiilor art.128 din OG nr.92/2003 „Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 01 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept”. Având în vedere că acest drept a luat naștere în anul 2000, termenul ar fi început să curgă de la data de 01.01.2001 și ar fi expirat la 01.01.2006, cu mențiunea că până la acest termen nu a fost demarată procedura executării silite, ci abia la data de 29.08.2006.

Așadar, în condițiile în care au trecut mai mult de 5 ani de la întocmirea declarațiilor vamale și nu a intervenit vreo cauză care să determine întreruperea sau suspendarea termenului de prescripție, debitul constatat de pârâte nu mai poate fi pretins și executat.

În ceea ce privește respingerea susținerilor din contestație referitoare la aplicarea în timp a dispozițiilor art.22 din Legea nr.133/1999, reclamanta precizează următoarele:

În primul rând DGFP Harghita reține eronat că din moment ce modificarea adusă art.37 din OUG nr.17/2000 prin Legea nr.76/2000 nu face referire cu privire la

art.22 din Legea nr.133/1999, nu se poate concluziona că legiuitorul a dorit de fapt reactivarea acestui articol.

Nu poate fi acceptată nici concluzia Comisiei Fiscale Centrale conform căreia facilitățile abrogate prin OUG nr.17/2000 nu puteau fi repuse în vigoare prin Legea nr.76/2000, întrucât o asemenea procedură este interzisă de Legea nr.24/2000, fără nici un fel de argument, cu atât mai mult cu cât în acest caz nu este vorba de o abrogare a abrogării, interzisă de lege, ci de o modificare a actului abrogator, iar analogia nu este posibilă. Din textul modificator nu lipsește decât referirea la art.22 și 25 din Legea nr.133/1999, iar dacă legiuitorul nu ar fi dorit exceptarea de la abrogare a acestora, nu vede care ar mai fi rațiunea pentru care ar fi fost modificat. Fără această modificare articolul modificat este identic cu cel care îl modifică, deci ar fi fost inutilă reiterarea acestuia. Concluzia logică și normală este că legiuitorul a dorit modificarea, ceea ce a și realizat în sensul excluderii de la abrogare a art.22, 25 din Legea nr.133/1999. Astfel art.55 din Legea nr.24/2000 prevede expres că în cazul modificării legii dispoziția va utiliza sintagma „se modifică...” care este regăsită și în acest text, fiind vorba indiscutabil de o modificare a legii și nu de o abrogare a abrogării.

Este adevărat faptul că la data de 15.03.2000, data publicării OUG nr.17/2000 se abrogă art.22 din Legea nr.133/1999, însă ceea ce organul vamal nu ia în considerare este faptul că la data de 05.05.2000 prin Legea nr.76/2000 se modifică art.37 din OUG nr.17/2000, în sensul excluderii de la abrogare a art.22 din Legea nr.133/1999.

Legea nr.76/2000 realizează o modificare a art.37 din OUG nr.17/2000 și nicidecum o abrogare, deci în speță nu poate fi vorba de aplicarea prevederilor art.62 alin.3 din Legea nr.24/2000.

Mai mult decât atât, chiar dacă s-ar considera, prin absurd, Legea nr.76/2000 ca nereprezentând o modificare a OUG nr.17/2000, abrogarea art.22 tot nu ar fi valabilă, deoarece inițial a fost dispusă printr-o ordonanță de urgență, iar modificarea acesteia s-a realizat printr-o lege organică – legea bugetului de stat, a cărei superioritate asupra ordonanței de urgență este indiscutabilă. Iată că și din acest punct de vedere primordialitate au prevederile de repunere în vigoare a art.22 din Legea nr.133/1999.

În dovedirea celor susținute reține și interpretarea Consiliului Legislativ publicată în Repertoriul legislației României – Evidență oficială Ediția a VIII-a, București, Editura Lumina Lex, 2004, care la pag.117, făcând o istorie a modificărilor aduse Legii nr.133/1999, menționează că Legea nr.76/2000 elimină de la abrogare art.22.

Mai mult, pe site-ul oficial al Consiliului Legislativ, la istoricul privind modificările Legii nr.133/1999 se găsesc informații cum că art.22 a fost repus în vigoare de Legea nr.76/2000. Aceasta este singura versiune legală și reală, emisă de o autoritate competentă, întrucât conform art.63 alin.2 din Legea nr.24/2004, Consiliul Legislativ are printre atribuții obligația de a identifica normele care au suferit evenimente legislative, iar potrivit art.79 din Constituția României Consiliul Legislativ ține evidența oficială a legislației României publică pe site-ul oficial acest lucru, nu înțelege de ce mai este pusă sub semnul îndoielii această realitate.

În ceea ce privește referirea organului de soluționare a contestației privind abrogarea art.22 din Legea nr.133/1999 prin OUG nr.215/1999, această ordonanță de urgență a fost abrogată tacit prin OUG nr.17/2000 art.37 alin.1. Aceasta dispune „Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă OG nr.3/1992 privind taxa pe valoare adăugată, republicată în M.Of., Partea I, nr.288/12.12.1995,

cu completările și modificările ulterioare”, iar OUG nr.215/1999 modifică Ordonanța nr.3/1992 și ulterior a fost respinsă prin Legea nr.285/2001.

Reclamanta invocă faptul că inspectorii care au format echipa de control și care s-au prezentat la sediul societății în trei rânduri, în nici una dintre aceste ocazii nu s-au legitimat și nu au prezentat ordinul de control și tematica în baza căreia s-a efectuat controlul societății, cu toate că acest fapt este obligatoriu, conform art.103 alin.7 din C.pr.fiscală – republicat, precum și conform art.5 din Ordinul nr.713/2004 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea Cartei Drepturilor și obligațiilor contribuabililor pe timpul desfășurării inspecției fiscale. Nu li s-a comunicat nici un aviz de inspecție fiscală, dar nici faptul că acest control ar fi unul inopinat sau la solicitarea unei autorități caz în care nu este necesară notificarea avizului.

Consideră, de asemenea, că au fost prejudiciați și prin faptul că s-a refuzat prezentarea adreselor nr. .2004 a Direcției Generale de Politici și Legislație privind Veniturile Bugetului General Consolidat din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și adresele nr. .2004 și nr. .2005 ale Autorității Naționale a Vămirilor, care după cum susțin inspectorii vamali, stau la baza datoriilor suplimentare stabilite în sarcina lor. Scuza secretului de serviciu nu mai subzistă, acestea fiindu-le opozabile din moment ce în baza lor li se stabilesc drepturi suplimentare de plată.

Reclamanta mai arată că la calcularea taxelor, penalităților și dobânzilor trebuia să se ia în considerare cursul valutar de la data când au solicitat schimbarea destinației bunurilor, respectiv datele de 16.08.2001, 29.08.2002 și 07.11.2003.

Anexat acțiunii au fost depuse la dosar actele contestate, precum și actele vamale (filele 13-65-vol.I, Dosar nr.454/96/2006).

Situându-se pe o poziție procesuală contradictorie, la data de 06.09.2006 pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA a înaintat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii (filele 81-88-vol.I, Dosar nr. /2006).

În motivarea întâmpinării se arată că, conform prevederilor art.22 din Legea nr.133/1999, privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea „întreprinderilor mici și mijlocii sunt scutite de plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine”.

OUG nr.215/1999, privind modificarea și completarea unor reglementări referitoare la taxa pe valoarea adăugată, intrată în vigoare la data de 01 ianuarie 2000, la art.2 prevede în mod expres abrogarea art.22 și art.25 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Față de constatările organelor de control cu privire la abrogarea art.22 din Legea nr.133/1999 și, că la data importurilor facilitățile solicitate de către agentul economic nu au fost legal acordate, deoarece legea nu permite scutirea de drepturi de import, SC

SA precizează că într-adevăr la data de 15.03.2000, OUG nr.17/2000 abrogă art.22 din Legea nr.133/1999, însă organul vamal nu a luat în considerare că la data de 05.05.2000 prin Legea nr.76/2000 se modifică art.37 din OUG nr.7/17/2000, în sensul scoaterii de la abrogare a art.22 din Legea nr.133/1999.

Referitor la art.60 (3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnica legislativă pentru elaborarea actelor normative, invocate de organele de control, care prevede că „abrogarea...are întotdeauna caracter definitiv. Nu este permis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ

inițial”. SC SA precizează că acest articol, prin republicare, a devenit art.62 (3), dar în speță nu poate fi vorba de aplicarea prevederilor acestuia, întrucât Legea nr.76/2000 este o modificare a art.37 din OUG nr.17/2000 și nicidecum o abrogare.

Abrogarea art.22 tot nu este valabilă, deoarece inițial s-a făcut printr-o ordonanță de urgență, iar modificarea acesteia printr-o lege organică-legea bugetului de stat, a cărei superioritate asupra ordonanței este indiscutabilă, SC

SA considerând că din acest punct de vedere ca primordialitate au prevederile de repunere în vioare a art.22 din Legea nr.133/1999.

Față de considerentele arătate mai sus, se reține ca temeinică și legală constatarea organelor de control referitoare la faptul că pentru importurile de bunuri efectuate în baza declarațiilor vamale de import nr. din 2000, nr. din 2000 și nr. din 2000, SC SA nu avea dreptul să beneficieze de prevederile art.22 din Legea nr.133/1999.

În ce privește modalitatea de calcul a taxelor, dobânzilor și penalităților pe perioada 2000-2005 SC SA a contestat și calculul taxelor vamale pentru cele trei declarații vamale de import în cauză, având în vedere că acestea au fost deja calculate de către autoritatea vamală la solicitarea societății la schimbarea destinației bunurilor, respectiv la 16.08.2001, 29.08.2002 și 06.05.2005, sumele au fost achitate la datele respective.

Organul vamal, la recalcularea drepturilor de import și a accesoriilor, a ținut cont de sumele achitate de societate, altfel nici nu ar fi rezultat diferențe de restituit la taxa pe valoarea adăugată și la comisionul vamal.

Referitor la majorările de întârziere, la data înregistrării declarațiilor vamale, respectiv 19.05.2000 – 20.12.2000, erau în vigoare prevederile art.13 din OG nr.11/1996 privind executarea creanțelor bugetare aprobate și modificarea prin Legea nr.108/1996, cu modificările și completările ulterioare, valabilă până la 31.12.2002.

În drept se invocă prevederile art.115-118 Cod pr.civilă, art.175, art.179, art.180, art.181, art.186 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Prin întâmpinarea înaintată instanței la data de 22.09.2006 pârâta DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV solicită de asemenea respingerii acțiunii (filele 95-98-vol.I, Dosar nr. 2006).

În motivarea întâmpinării se arată că în perioada în care s-au derulat operațiunile de import nu era în vigoare art.22 din Legea nr.133/1999.

Se mai arată că reclamanta trebuia să înștiințeze autoritatea vamală înaintea schimbării destinației bunurilor importate, ceea ce nu a făcut, și conform Normelor pentru aplicarea Legii nr.133/1999 valoarea în vamă se calculează la cursul de schimb valutar valabil în ziua constatării schimbării destinației bunurilor în cauză.

În legătură cu prescripția se precizează că termenul de 5 ani nu s-a împlinit deoarece procesul verbal a fost încheiat la data de 18.05.2005 iar declarațiile vamale s-au înregistrat în data de 18.05.2000.

Instanța constată că acțiunea este legal timbrată.

În cauză a fost administrată proba cu acte și proba cu expertiză tehnică judiciară contabilă.

Examinând actele și lucrările dosarului, tribunalul constată următoarele:

Reclamanta	SC	SA
nr. 2000	în valoare de	USD, a declarației vamale
nr. 2000	în valoare de	USD și a declarației vamale

nr. .2000 în valoare de DM, a cumpărat mai multe mașini – utilaje în scopul dezvoltării activității proprii de producție.

În baza art.22 din Legea nr.133/1999, modificată prin și OUG nr.17/2000, potrivit căroră „întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine”, autoritatea vamală a acordat scutiri de la plata taxelor vamale și de la plata taxei pe valoarea adăugată.

Ulterior reclamanta a schimbat destinația bunurilor importate hotărând vânzarea acestora, și a declarat autorității vamale aceste schimbări prin cererile înregistrate sub nr. .2001, .2002 și .2005.

În urma verificărilor efectuate de autoritatea vamală au fost încheiate următoarele acte constatatoare:

- nr. .2001 aferent DVI .2000, stabilindu-se o datorie de lei;
- nr. .2002 aferent DVI .2000, prin care s-a stabilit o datorie de lei;
- nr. .2005 aferent DVI .2000, prin care s-a stabilit o datorie de lei.

Aceste obligații vamale au fost achitate de către reclamantă.

La data de 18.05.2005 s-a efectuat un nou control din partea autorității vamale la sediul reclamantei și considerând că la calcularea obligațiilor vamale nu erau aplicabile dispozițiile art.22 din Legea nr.133/1999 și s-a calculat o diferență pentru plată în sumă de ROL.

În ceea ce privește problema prescripției invocate de reclamantă în acțiune dar nesusținut cu ocazia rejudecării cauzei, tribunalul constată că este neîntemeiată, întrucât în intervalul dintre data declarațiilor vamale 18.05.2000 și data controlului efectuat, respectiv 18.05.2005 nu a trecut mai mult de 5 ani (art.187 din Legea nr.141/1997).

Neregulile comise de controlorii vamali, în sensul că nu au înștiințat reclamanta despre inspecția fiscală, că nu au prezentat legitimația de serviciu și că nu au solicitat părerea lor în scris, nu sunt sancționate de lege cu nulitatea procesului verbal încheiat.

În ceea ce privește aplicabilitatea în speță a dispozițiilor art.22 din Legea nr.133/1999, tribunalul constată următoarele:

Din actele aflate la dosar rezultă că importul utilajelor s-a făcut în perioada 19.05.2000-20.12.2000, iar art.22 din Legea nr.133/1999 era în vigoare în perioada 19.05.2000-20.12.2000.

Astfel OUG nr.17 intrat în vigoare la data de 15.03.2000 a abrogat art.22 din Legea nr.133/1999, însă Legea nr.76/2000 prin art.8 alin.3 intrat în vigoare la data de 05.05.2000 a modificat art.37 din OUG nr.17/2000 în sensul exceptării de la abrogare a art.22 și 25 din Legea nr.133/1999 și ca urmare la data de 19.05.2000 când s-a făcut primul import era repus în vigoare art.22 din Legea nr.133/1999.

OUG nr.17/2000 a fost aprobat doar prin Legea nr.547/2001 când deja era în vigoare Legea nr.76/2000, care modificase art.37 din OUG nr.17/2000.

Este adevărat că potrivit normelor de tehnică legislativă reglementate prin Legea nr.24/2000 abrogarea unei norme are caracter definitiv, nefiind permis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial,

Însă în cazul de față *legiuitorul nu a ținut cont de aceste norme și chiar a repus în vigoare normele anterioare.*

Instanța trebuie să se raporteze la normele speciale reglementat de legea specială aplicabilă în speță. Legea privind tehnica legislativă conține îndrumări pentru legiuitor, care în speță nu au fost respectate, și astfel nu este în sarcina instanței de a le considera aplicabile, devreme ce însuși legiuitorul nu a ținut cont de ele.

Instanța nu se poate substitui legiuitorului, ci poate doar interpreta legea, astfel, dată fiind succesiunea actelor normative adoptate în speță, se concluzionează că *la data efectuării importurilor de către reclamantă erau în vigoare prevederile art.22 din Legea nr.133/1999*, ca urmare taxele pretinse au fost calculate în mod eronat de către autoritatea vamală cu începere de la data importului bunurilor.

Dar din moment ce reclamanta a schimbat destinația bunurilor importate, în sensul că nu a mai utilizat pentru dezvoltarea capacității sale de producție, ci le-a valorificat, în această situație are obligația de a plăti taxele vamale aferente, care se datorează de la data schimbării acestei destinații, în legătură cu care în sensul dispozițiilor art.71 din Legea nr.141/1997 are obligația de a înștiința în prealabil autoritatea vamală competentă, care urma să aplice tariful vamal corespunzător noii utilizări.

Conform Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 aprobate prin HG nr.244/2001 „La schimbarea destinației bunurilor importate scutite de la plata taxelor vamale, întreprinderile mici și mijlocii sunt obligate să îndeplinească formalitățile legale privind importul bunurilor și să achite drepturile de import”.

Astfel cum rezultă din actele dosarului, precum și din concluziile Raportului de expertiză tehnică judiciară contabilă, efectuată de expert contabil (filele 252-305-vol.II Dosar nr. 2006), pentru cele două utilaje importate cu DVI nr. 2000 și DVI nr. 2000 și vândute unor societăți (40-48-vol.I) cererile de schimbare a destinației au fost depuse la autoritatea vamală în termen.

Însă în ceea ce privește utilajul importat prin DVI nr. 2000, se constată că schimbarea destinației a fost raportată autorității vamale la o dată ulterioară încheierii Contractului de vânzare-cumpărare nr. 2003, prin care acesta a fost vândut către SC SRL (filele 115-116-vol.I Dosar nr. /2006), respectiv numai la data de 05.05.2005 (fila 51).

Ca urmare, tribunalul constată că reclamanta datorează taxe vamale pentru acest utilaj, precum și dobânzi și penalități de întârziere aferente acestei taxe pe perioada 14.08.2003-05.05.2005, respectiv de la data schimbării destinației bunului și până la data depunerii declarației în acest sens, însă cu excepția sumelor care deja au fost achitate cu acest titlu de reclamantă.

Din expertiza efectuată nu rezultă cuantumul acestei sume, instanța neputând formula întrebarea către expert în acest sens, întrucât ar fi constituit o antepunțare asupra fondului cauzei.

În ceea ce privește proba cu expertiză tehnică judiciară contabilă solicitată de reclamantă, această probă a fost respinsă motivat prin Încheierea nr. 2008, datorită faptului că a fost formulată tardiv la al șaptelea termen de judecată, cu nerespectare dispozițiilor art.112, art.132 și art.212 Cod de procedură civilă.

Însă, constatând incidența dispozițiilor art.22 Legii nr.133/1999 și apreciind că sumele cuprinse în actele atacate nu au fost stabilite legal și întemeiat, tribunalul va anula în totalitate aceste acte, urmând să oblige pârâta A.N.V.-DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE BRAȘOV la recalcularea

taxei vamale pentru utilajul importat prin DVI nr. 2000, la cursul valutar leu-USD din data de 14.08.2003, dată la care a fost schimbată destinația bunului, ținându-se cont de prevederile art.144 din Codul vamal și a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.133/1999 aprobate prin HG nr.244/2001.

Totodată, pârâta va proceda la recalcularea dobânzilor și penalităților de întârziere aferente acestei taxe pe perioada 14.08.2003-05.05.2005, sumă din care se vor scade sumele deja achitate cu acest titlu de reclamantă pentru același utilaj.

Cheltuieli de judecată nu au fost solicitate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.A., cu sediul ales la Soc.Civ.de Avocați

judetul Brașov, în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în Miercurea Ciuc, str.Revoluției din Decembrie, nr.20, judetul Harghita și AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR, reprezentată prin DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE BRAȘOV, cu sediul în Brașov, str. Stadionului, nr.15, judetul Brașov, și în consecință:

Anulează Decizia nr.1/32 din 2006 emisă de pârâta a D.G.F.P. Harghita, precum și Procesul verbal de control nr. 2005 încheiat de A.N.V.-D.R.V. Brașov – SSV.

Constată că reclamanta datorează taxe vamale pentru utilajul importat prin DIV nr. 2000, precum și dobânzi și penalități de întârziere aferente acestei taxe pe perioada 14.08.2003-05.05.2005.

Obligă pârâta A.N.V.-DIRECȚIA REGIONALĂ PENTRU ACCIZE ȘI OPERAȚIUNI VAMALE BRAȘOV la recalcularea taxei vamale pentru acest utilaj la cursul valutar leu-USD din data de 14.08.2003, precum și la recalcularea dobânzilor și penalităților de întârziere aferente acestei taxe pe perioada 14.08.2003-05.05.2005, sumă din care se vor scade sumele deja achitate cu acest titlu de reclamantă pentru același utilaj.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 decembrie 2008.

Președinte

Grefier

ss. indescifrabilă

ss. indescifrabilă

Pentru conformitate,

